

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΠΑΡΑ ΤΩ, ΑΡΕΙΩ, ΠΙΑΓΩ,
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Εν Αθήναις τῆ

1^η Αυγούστου 1969

Αριθ. πρωτ. Γνωμ. 13

*Τελευτών δε το
Αρχιόν*

Τελευ

Τῆν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος

Ἐν τὰ ὕθια

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου πρὸς ἡμᾶς ὑπ'
ἀριθ. Πρωτ. 3778 Π.ε.π. 1657 ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1969
ἐγγράφου καὶ ἐν ὄψει τοῦ, διὰ τοῦ τούτω συνημμέ-
νου ἐν ἀντιγράφῳ ὑπ' ἀριθ. 463 ἀπὸ 27-6-1969 πρὸς
ὑμᾶς ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐάνθης,
τιθεμένου πρὸς γνωμοδότησιν ἐρωτήματος: εἰν μετὰ
τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος Πολιτικῆς Δικονομίας
ἐξακόλουθῆ ἰσχύει τὸ ἀρθρ. 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38,
ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ κάτωθι:

I

I.- Κατὰ τὸ ἀρθρ. 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 "περὶ
προστασίας τῶν δημοσίων κτημάτων" ὡς τοῦτο ἐτρο-
ποποιήθη δι' ἀρθρ. 30 παρ. 5 ν. 3800/57 "ὁσάντις
μεταξύ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιώτου ἀμφι-
σβητεῖται ἡ διακιστοχὴ ἐπὶ ὠρισμένου κτήματος, ζητεῖ-
ται ἡ προσωρινὴ πρᾶ τοῦ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικιῶν
ρύθμισις, παρὰ μὲν τοῦ ἰδιώτου δι' αἰτήσεως, παρὰ
δὲ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου δι' ἀπλοῦ ἐγγράφου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς, λαμβάνων τὴν αἴτησιν ἢ τὸ ἐγγρα-
φον, ἐνεργεῖ ἀμέσως καὶ εἰ δυνατόν αὐθημερόν ἐπι-

..//..

τόπιον εξέτασιν, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ τινος τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἢ διατάσσει τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ, ἐν ἀμφιβολίᾳ περὶ τοῦ δικαιοῦχου εἰς κατοχὴν ἢ ἂν ἐν τοιούτου οὐδεμίᾳ ἐπέρχηται σοβαρὰ βλάβη, διατάσσει τὴν ἀπαγόρευσιν δικαιοχρητικῶν πράξεων εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους καὶ πάντα τρίτον μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λύσεως τῆς διαφορᾶς κατὰ τὰ πρόσθεν εἰρημένα. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰσαγγελέως ἀναγιγνώσκεται διὰ τῆς ταχύτερας ὁδοῦ εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἢ (προκειμένου περὶ δασῶν, μερικῶς δασοσιεπῶν ἐπιτάσεων ἢ λιβαρίων καὶ χορτολιβαδικῶν ἐδαφῶν) εἰς τὸ Ἰπουργεῖον Γεωργίας καὶ τὴν ἀρμοδίαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ἥτις καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν αὐτῆς. Ἡ παραβίασις τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀποφάσεως παρ' οἴουδῆποτε, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοῦλάχιστον 15 ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Πλημ. ἐλεηοδικεῖου, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώτῃ διαδικασίαν. Κατὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω ἐνδεδιομένῃ ἀποφάσει παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν, χωρεῖ ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν, ἀσινουμένη ἐντός διμήνου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν ἀντιδίκων τούτου".-

2.- Ὁ Εἰσ. Ν.Κ. Πολ. Δ. περιλαμβάνει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου I στοιχ. Ε' καθ' ὃ "Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κ. Πολ. Δ. καταργοῦνται α)... ε) πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς αὐτὸν ἢ ἀφορῶσα τὰ ὑπὸ τοῦ εἰσαγομένου Κώδικος ρυθμιζόμενα θέματα, πλὴν ἂν εἰς τὸν παρόντα νόμον ὀρίζεται ἄλλως" τοῦ ἄρθρου 4 καθ' ὃ "Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κ. Πολ. Δ. καταργοῦνται πᾶσαι αἱ διατάξεις νόμων αἱ καθιεροῦσαι εἰδικὰς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἢ εἰδικούς κανόνας δι' ὁρισμένης κατηγορίας ὑποθέσεων εἰσαγομένων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τούτων, πλὴν ἂν εἰς τὸν παρόντα νόμον ὀρίζεται ἄλλως" τοῦ ἄρθρου.

39 καθ' ὃ "Καταργοῦνται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κ. Πολ.
Δ. πᾶσαι αἱ περὶ προφυλακτικῶν, προσωρινῶν ἢ συντη-

ρητικῶν μέτρων διατάξεις τοῦ προϊσχύοντος δικοίου"
καὶ τοῦ ἀρθρ. 52 ἐν ᾧ ὁρίζεται ὅτι διατηροῦνται ἐν
ἰσχύει αἱ ἀναφερόμεναι εἰς αὐτὸ διατάξεις μεταξύ
τῶν ὁποῶν δέν εἶναι ἡ τοῦ ἀνωτέρω (ὑπ' ἀριθ. 1) τοι-
αύτη τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ ἄ. ν. 1539/38.

3.- Κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 παρ. 1 τοῦ ἄ. ν. 263 ἀπὸ 18/23-
1-68, περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατά-
ξεων περὶ δημοσίων κτημάτων, "Ἡ ἀληθῆς ἐννοια τῶν
διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 22 καὶ 23 τοῦ ν. 1539/38 ὡς νῦν
ἰσχύουσιν εἶναι ὅτι αὐταὶ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ κτη-
μάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν δημοσίαν περιουσίαν τοῦ Κρά-
τους (κοινοχρήστων χώρων, αἰγίαλου, παραλίας, ὁδῶν
κ. λ. π)". Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 2 παρ. 1 τοῦ αὐτοῦ ἄ. ν. 263/
1-68 "Κατὰ τοῦ αὐτογνώμονος ἐπιλαμβανομένου οἴσουδήποτε
δημοσίου κτημάτος συντάσσεται παρά τοῦ ἀρμοδίου
Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Πρωτοκόλλον διοικητικῆς ἀποβολῆς
κοινοποιούμενον πρὸς τὸν καθ' οὗ ἀπευθύνεται" ἐπιτρέ-
πομένης, κατὰ τὰ ἐν συνεχείᾳ ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ, ἀσκή-
(σεως ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πρωτοκόλλου αὐτοῦ ἐνώπιον
τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τού-
του ἐνώπιον τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν.

4.- Κατὰ τὸ ἀρθρ. 2 παρ. 5 τοῦ ἄ. ν. 489 ἀπὸ 8/12-
8-1968, περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ
Ὄργανισμοῦ Ἀποχετεύσεως τῆς περιόχης πρῶτευούσης
κειμένων διατάξεων, (Φ. Ε. Κ. 178) "Μετά τὴν ὑποβολὴν
τῆς κατὰ τὴν προηγουμένη παράγραφον ἐγκλησεως καὶ...
...δεικιοῦται ὁ Ο. Α. Π. δι' ἰδιαιτέρας ἀπαιτήσεως ὑπο-
βαλλομένης εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ Πρωτοδικῶν νὰ αἰτηθη-
ται κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ ἄ. ν. 1539/

38... τήν άμεσον έπαναφοράν τών πραγμάτων εις τήν προ-
τέραν κατάστασιν ήτις διατάσσεται υποχρεωτικώς έφ' όσον...
... Η απόφασις του Εισαγγελέως πρωτοδικιών ένδικομένη
έντός της συντομωτέρας δυνατής προθεσμίας και μή υποκει-
μένη εις ούδέν ένδικον μέσον επιλείπεται διά συνεργείου
του Ο.Α.Π. υπό τήν προστασίαν της άρμοδίας Αστυνομικής
Αρχής ήτις παρακολουθεϊ τήν έκτελεστικήν τήρησιν ταύτης... και

5.- Κατά τό άρθρ. I παρ. I του Ν.Δ. 31 από 27-ΙΙ/Ι2-1968,
περί προστασίας της περιουσίας των Οργανισμών τοπικής
αυτοδιοικήσεως κ.λ.π., "Αί διατάξεις των άρθρων I έως και
24 του ά.ν. 1539/38... ως αύται σχύουν ενάσποτε και αι
συμφεΐς προς αυτάς υπέρ του Δημοσίου διατάξεις έφαρμό-
ζονται αναλόγως και επί των οργανισμών τοπικής αυτοδι-
οικήσεως διά προστασίαν των κτημάτων αυτών...".

II

6.- Κατηργήθη ή διάταξις του άρθρου 22 του ά.ν. 1539/
38 (άγwt. υπ' αριθ. I) διά των άνωτέρω υπ' αριθ. 2 διατάξεων
του Εΐσ. Ν.Κ. Πολ. Δ. και ιδίως διά του άρθρου 39 τούτου;
Η απάντησις εις τό ζήτημα τουτο δέον νά είναι καταφατι-
κή. Ανεξαρτήτως της φύσεως του κατά τό άρθρον 22 τουτο
μέτρου (δικαιοδοτικόν ή άμιγώς άκτυνομικόν ή διφυές)
προϋπτει σαφής βούλησις του νομοθέτου περί καταργήσεως
αυτου έν τών άνωτέρω υπ' αριθ. 2 διατάξεων και ιδίως τήν
του άρθρ. 39, ~~της~~ ^{της} ένεσχέματι, και έν τών προπαρασκευαστι-
κών έργασιών του Κ. Πολ. Δ. και τρι Εΐσ. Ν. ταύτης. Πράγματι
μεταξύ των τότε ίσχυουσών δικονομικών διατάξεων των
αναφερομένων εις μέτρα προς έξασφάλισιν δικαιωμάτων,
άτινα θά έδει ν' αντικατασταθώσι διά διατάξεων του νέου
Κώδικος, περιλαμβανομένης προς τοίτο διατάξεως εις τόν
Εΐσαγωγικόν Νόμον, έμνημονεύθη ειδικώς υπό του Εΐσηγη-
του έν τή Συντακτική Επιτροπή έντός του ν. δ. 24-Ι6-
1923 και του ά.ν. 262/45 και τό άρθρον 22 του ά.ν. 1539/

Γ' εισήγηση και
των τριών

ταυτη

1938 (ΐδετε πρακτικά Συντ. Επιτρ. Τόμ. Ε σ. 216 άρ. 23) και σελ. 273). Εν δέ τή πρακτικά τής Αναθεωρητικής Επιτροπής έπιτίθεται εις σελ. 681-682 "Ο κ. Οίονομόπουλος, συζητουμένου του ζητήματος τής καταργήσεως διά του Είσαγ. Νόμου όλων των διατάξεων αί όποϊαι καθιερουν ειδικάς διαδικασίας ή ειδικάς διαδικαστικάς διατάξεις, λέγει ότι σκοπός τής Συντακτικής Επιτροπής είναι να καταργηθουν διά του Σχεδίου Είσαγ. Νόμου όλαι αί ισχύουσα, ειδικά διαδικασιαί και ειδικά διαδικαστικά διατίξεις πλην εκείνων αί όποϊαι ρητώς όρίζεται ύπ' αυτόί ότι θά εξακολουθήσουν να ισχύουν. Η συντακτική Επιτροπή θεωρεϊ ότι μόνον αί ύπό τής νέας Πολ. Διη. καθιερούμεναι ειδικά διαδικασιαί και ειδικά διαδικαστικά διατάξεις πρέπει να ισχύσουν. Αποκλίσεις άπό τάς διατάξεις τής νέας Πολ. Διη. ή προνομιακάς διατάξεις δέν νομίζει ότι δικαιολογούνται..... Μετά σχετικήν συζήτησιν ή Επιτροπή αναθέτει εις τον κ. Μητσόπουλον όπως έρευνήση και πάλιν τους ειδικούς νόμους μήπως ένδεχομένως ένδεικνυται όπως ώρισμένοι δικαι διεξάγωνται κατά ειδικήν τινά διαδικασίαν" και εις σελ. 683-684, έν σχέσει με σχετικήν παρατήρησιν του Νομικοϋ Συμβουλίου του Κράτους "Η Επιτροπή παρατηρεϊ ότι σκοπός τδσον τής Συντακτικής όσον και τής Αναθεωρητικής Επιτροπής ύπήρξεν ή κατάργησις πασίν των διατάξεων των καθιερουσών ειδικάς διαδικασίας ένώπιον των πολιτικων διαδικασιών ή ειδικούς κόνονας δι' ώρισμένας κατηγορίας ύποθέσεων ώστε να πάση να ύφίσταται πλέον ή πληθής των διαδικασιών αυτών..... Εν πάση περιπτώσει εάν τό Νομικόν Συμβούλιον του Κράτους έθεώρει σιόπιμον τήν διατήρησιν ώρισμένων έν των ειδικων διαδικασιών, θά ήδύνατο και θά έπρεπε διά του ίδιου έγγράφου

του να υποδείξη ταύτας προς τήν Επιτροπήν". Σημειω-
τέον ότι κατά τήν Εισηγητικήν Έκθεσιν του Κ.Πολ.Δ.
καί του Εισαγωγικού αυτού Νόμου ...διά του Εισαγω-
γικού Νόμου καταργούνται πᾶσαι α διατάξεις νόμων
αί καθιερούσαι ειδικάς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν πολι-
τικῶν δικαστηρίων, ἢ ειδικάς διαδικαστικὰς διατάξεις,
πλὴν ἂν ἄλλως ὀρίζεται δι' αὐτοῦ. ... (ὑπό Στ.ἀρ.29).

Δέν εἶναι δέ δυνατόν καθ' ἡμᾶς ν' ὑποβληθῆ ὅτι ἡ
περίπτωσης τοῦ ἀρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1938/38 ἀνήκει εἰς
τήν κατηγορίαν τῶν, κατά τὰς ἀνωτέρω προπαρασκευαστι-
κᾶς ἐργασίας, "ειδικῶν κανόνων δι' ὀρισμένους κατηγορί-
κας ὑποθέσεων" ἢ "ειδικῶν διαδικαστικῶν διατάξεων".

7.- Οὐδεμία μεταβολή εἰς τ' ἀνωτέρω ἐπῆλθε, καθ'
ἡμᾶς, διά τοῦ ἀρθρ. I παρ. I τοῦ ἀ.ν. 263/68 (ἴδετε ἀν.
ἀρ. 3). Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἐρμηνευτική τοῦ ἐν λόγῳ
ἀρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἐρμη-
νευόμενος νόμος θεωρεῖται ὡς κληθεμένος ἐξ ὑπαρχῆς
τῆν ἔννοιαν ἣν δίδει εἰς αὐτόν ὁ ἐρμηνεύων, τοῦ τελευ-
ταίου τούτου ἀποτελοῦντος ἀδιάσπαστον μέρος τοῦ πρῶ-
του. Οὐδαμῶθεν δέ προκύπτει ὅτι διά τῆς ἀνωτέρω δια-
τάξεως τοῦ ἀ.ν. 263/68 ἐσιοπήθη καί ἄλλο τι ἐκτός τῆς
ἐρμηνείας τῆς περιωρισμένης χρονικῆς ἰσχύος (μέχρι
15-9-68) διατάξεως τοῦ ἀρθρου 22 ἀ.ν. 1539/38 δι' ὅσον
χρόνον προεβλέπετο νά ἰσχύσῃ. Δεδομένου, ὡς πρὸς τό
τελευταῖον τοῦτο, ὅτι ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι μία κληρο-
νημένη ἢ ὑπό κατάργησιν διάταξις ἐρμηνεύεται ἀυθεντι-
κῶς οὐδαμῶς ἔπεται, καί ὅτι αὕτη ἐπαναφέρεται εἰς τήν
ζωήν ἐπ' ἀόριστον.

8.- Ἐπιμολούθησεν ὅμως ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 2
π. 5 τοῦ ἀ.ν. 489/1968 (ἀνωτ. ὑπ' ἀρ. 4). Ἡ διάταξις
αὕτη ἐν ὄψει τοῦ περιεχομένου τῆς προϋποθέτει τήν ἰσχύν
τοῦ ἀρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 καί κατ' ἀνάγκην δεόν νά

γίνη δευτόν ότι επανέφεθε τούτο εν ισχύι κατὰ
σιωπηράν κατάργησιν ως προς πάντων των σχετιών
διατάξεων του Εισ. Ν. Κ. Πολ. Δ. (άνωτ. υπ' αριθ. 2). Δεν
δύναται, καθ' ημάς, να γίνη δευτόν ότι ή διάταξις του
άρθρου 22 ά. ν. 1539/38 επκνήχθη εν ισχύι μόνον διά
τόν Ο. Α. Π. προφανώς όντος του σιοπού του νόμου 489/
68, εν τή μνησθείση διατάξει, ν' απολαύη και ό Ο. Α. Π.
του σχετιού προνομίου ότερ δέον ν' απολαύη και τό
Δημόσιον. Ο ά. ν. 489/68 δημοσιεύθεισ και τεθεισ
εν ισχύι μετά την δημοσίευσιν του Εισ. Ν. Κ. Πολ. Δ.
και πρό του χρόνου έναρξως της ούσιαστικησ ισχύος
τούτου τυγχάνει μεταγενέτερος του Εισ. Ν. Κ. Πολ. Δ.
Διότι επί δύο εντιθέτων νόμων, έξ ών ό μέν έδημοσιεύ-
θη πρώτος ή ούσιαστικη ισχύς όμως αυτού ήρξατο ύστε-
ρον, ό δε έδημοσιεύθη βραύτερον άλλ' ήρξατο ισχύων
πρός του έτέρου κατισχύει ό τελευταίος ως μεταγενε-
στέρας δημοσιεύθεισ. Δεδιμένου ότι τό χρονιόν ση-
μεϊόν της έναρξως της τιπινησ δυνάμεως, οϊον αποτε-
λει ό χρόνος της δημοσίευσως εις την έφημερίδα της
Κυβερνήσεως, και ουχι της ούσιαστικησ ισχύος δυνόμων
λαμβάνεται υπ' όφει προκειμένου να κριθη τίς τούτων
είναι νεώτερος και επομένως επικρατέστερος (Ολ. Α. Π.
415/51 Π. ΧΡ Β/512 Ν. Σαριόλου Έλλ. Συντ. Δίκαιον τόμ.
Β (1923) σελ. 56 και 102 Σγουρίτσα Συντ. δικ. τόμ. Β
(1964) σελ. 46 επ. και σελ. 30).

9.- Τά όσα εξετέθησαν άμέσως άνωτέρω περί επά-
ναφοράς εν ισχύι των διατάξεων του άρθρου 22 του
ά. ν. 1539/38 διά του άρθρ. 2 π. 5 του ά. ν. 489/1968
δύνανται να λεχθώσιν και περί επαναφοράς εν ισχύι
του αυτού άρθρ. 22 πάντως διά του άρθρου Ι π. Ι του
ν. δ. 31/1968 (άνωτέρ. υπ' αριθ. 5). Από της ισχύος
δηλ. τούτου θα έθεωρείτο έπαναχθέν εν ισχύει τό ει-

ρημένον άρθρον 22, εάν δέν εἶχεν συγτελεσθῆ ἢ τοιαύ-
τη ἐπαναφορά διά τῆς ὡς ἄνω διατίξεως τοῦ ἀ.ν. 489/68.
Διότι καί ἡ ἐν προκειμένῳ διάταξις τοῦ ν.δ. 31/68 ἐδη-
μοσιεύθη μετά τόν Εἰσ. Ν.Κ. Πολ. Δ. καίτοι πρός τῆς ἐνάρ-
ξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καί προῦποθεῖται ἰσχύν καί τοῦ
περί οὗ πρόκειται άρθρου 22 ἀφοῦ ὁμιλεῖ περί ἰσχύος
τῶν άρθρων I ἕως καί 24 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 εἰς ἅτινα
περιλαμβάνεται καί τοῦτο. -

ΙΟ.- Ὡς πρός τ' ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 7, 8 καί 9 δέον νά
σημειωθῆ ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ καθορισμοῦ τοῦ περιε-
χομένου ὠρισμένης διατάξεως δέν ἀποτελεῖ πράγματι ἀσφα-
λῆ βᾶσιν πάντοτε τό τε κτήριον ὅτι ὁ συντάκτης εἰδικοῦ
νόμου εἶναι ἐνήμερος ὅλης τῆς σιγχρόνου νομοθεσίας,
καί ὅτι τό τε τοῦτο περιεχόμενον ἐπιβάλλεται ἐν τοῦ
ἀντικειμενικῶς λαμβανομένου σκοποῦ τοῦ εἰδικοῦ νόμου,
ἐν τῇ πλαίσιῳ τοῦ σκοποῦ τῆς νομοθεσίας, καί ὡς μέσον
πραγματώσεως τοῦ τελευταίου τούτου. Ἐν ὄψει δέ τούτου
καί τοῦ ὅτι δέν εἶναι σύμφωνον πρός τοῦς σκοπούς τῆς
νομοθεσίας νά γίνῃ δεκτόν ὅτι α ἄνωτέρω (ὑπ' ἀριθ. 4
καί 5) διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 489/68 καί ν.δ. 31/68 σκοπόν
ἔχουν νά ἰσχύουν αἱ διατάξεις τοῦ άρθρου 22 ἀ.ν. 1539/
68 διά τόν Ο.Α.Π. καί τοῦς ὀργανισμούς τοπικῆς αὐτοδι-
οικήσεως, οὐχί δέ καί διά τό Δημόσιον, **δεδόμενι** μάλιστα
τῆς διατυπώσεως τῆς ὡς ἄνω διατίξεως τοῦ τελευταίου,
ἥτις ὁμιλεῖ περί ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῶν ἰσχυουσῶν ὑπέρ
τοῦ Δημοσίου διατάξεων, **ἐν ἰσχύει καί ἡ κώδων 3 ἡ ἄνω**
ἀποψη -

III

II.- Ὑπεστηρέχθη (ἴδετε ὑπό τήν ἐν ΝοΒ Ι7 σελ. 504
δημοσιευομένην ὑπ' ἀριθ. 301/69 Γ.ν. Ν.Σ.Κρ., σχόλια τῶν κ.κ.
Κωνστ. Ε. Μπέη καί Κ.Ι. Παπαδημητρίου) ὅτι ἡ αὐτή ὡς ἄνω
διάταξις τοῦ άρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 ἀντίκειται εἰς
τό άρθρ. ΙΙΟ τοῦ Συντ/τος 1968. Ἡ ἀπόφίς αὕτη, καθ' ἡμᾶς,

δέν είναι ὀρθή. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἀρθρ. 22 προκύπτει ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἐν τούτῳ εἰδικὴν καὶ ταχυστά-την διαδικασίαν ἐνδικοσμένη ἀπόφασις τοῦ εἰσαγγελέως ἐπὶ διενέξεων περὶ τὴν διακατοχὴν ὠρισμένου ἀκινήτου μεταξύ ὀργάνων τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιώτου δέν παρέχει οὔτε προσωρινόν οὔτε δεξιολογημένον, ἢ βάσει αὐτῆς δέ ἐξουσίαν περιορίζεται εἰς δυνατότητα νὰ διαταχθῇ εἴτε ἡ ἐπαναφορά τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν εἴτε ἀπαγόρευσις διακατοχικῶν πράξεων εἰς ἀμφοτέρους τούτους διαδίκους καὶ παντός τρίτου μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λύσεως τῆς διαφοράς. Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 95 τοῦ Ὁργ. Δι. δ' εἰσαγγελέως "χρεώσται νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων νόμων... καὶ ὁσάκις τὸ κοινόν συμφέρον απαιτεῖ νὰ λαμβάνη πρόσφορα μέτρα" καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης γενικῆς ἀποστολῆς τοῦ πλεῖστοι νόμοι ἀνέθηκαν αὐτῷ καὶ εἰδικωτέρα καθήκοντα ἀναφορικῶς πρὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου νόμους καὶ ἰδιωτικὰς σχέσεις ἐνδιαφέρουσας ἰδιαζόντως τὴν κοινω-νίαν, καθορίζαντες καὶ τὰ "πρόσφορα μέτρα" ἅτινα πρέπει εἰς τὰς εἰδικῶς καθοριζόμενας ταύτας περιπτώσεις νὰ λαμβάνη (Πρβλ. Οἰκονομικοῦ ἔγχειρ. Πολ. Δι. παρ. 16 καὶ Εὐκλείδου Πολ. Δι. 30 ἰδίως σημ. 8). Ἐν ὄψει τούτων ὁ εἰσαγγελέως κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38 δέν δικαιοδοτεῖ ἀλλὰ λαμβάνει, ἀναγόμενα, κατὰ τ' ἄνωτέρω, εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 95 Ὁργ. Δι. ἀπορρέοντα γενικωτέρα καθήκοντα αὐτοῦ ὡς φρουροῦ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δημοσίου συμφέροντος, "πρόσφορα μέτρα". Ταῦτα ἀναφέρονται εἰς πιστάσταν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, πλὴν, ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς τοιαύτης ἐξουσίας του, ἐξυπηρετεῖται τὸ δημόσιον συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει ὅπως μὴ ἐφίστανται διενέξεις μεταξύ ὀργάνων τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιωτῶν. (Σημεῖόν ἐστίν ὅτι ἡ ἐπίλυσις τῆς ἰδιω-

Γ^ο ὀργάνων

τῶν

τικῆς διαφορᾶς παραμένει εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια, μὴ ἀποκλειομένης εἰς ταῦτα τῆς ρυθμίσεως καὶ προσωρινῶς τῆς διακιοχῆς τοῦ ἐπιδικίου. Οὕτω ὅμως ἔχοντος τοῦ ζητήματος δὲν πρόκειται ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀνωτέρω ἀρθρ. 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38 περὶ τῆς διαφορᾶς ἢ ὑποθέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τὴν ἐν ἀρθρῳ 10 τοῦ Συντάγματος 1968 ἔννοιαν καὶ συνεπῶς οὐδαμῶς δύναται νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι δὲν τελοῦσιν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἀρθρου 22. (Ὑδαμῶς ἰκλονιζομένης τῆς γνώμης μας ταύτης ἐν τοῦ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν ἡ ἀσκησις τῆς ἐξουσίας τοῦ εἰσαγγελέως πρωτοδικιῶν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστῇ τὸν ἔλεγχον τοῦ εἰσαγγελέως ἐφετῶν. Δέον νὰ σημειωθῇ, ἐν ὄψει σχετικῆς παρατηρήσεως εἰς τὸ ἀνωτέρω μνησθέν σχόλιον τοῦ κ. Κ. Ε. Μπέη, ὅτι ἐάν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡμεῖς δεχόμεθα (Πρβλ. ἐν τούτῳ Ὁλ. Α. Π. 432/37 Θ' ΜΘ' 187), εἶναι "ἐνηρμονισμένη πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τοῦ δικαίου ἡ ἐκδοσις πρωτοδικίου διοικητικῆς ἀποβολῆς" (ἴδετε ἀρθρ. 2 π. 1 ἀ. ν. 263/68 ἀνωτ. ὑπ' ἀριθ. 3) κατὰ μείζονα λόγον τυγχάνει ἐνηρμονισμένη πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τοῦ δικαίου ἡ λήψις μέτρων κατὰ τὸ ἀρθρ. 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι τὸ τελευταῖον, καὶ ἐάν δὲν τυγχάνῃ ὀλιγώτερον ἐπαχθῆς διὰ τὸν κἀτοχον τοῦ ἀκινήτου, οὐκ ἔστιν ἐπιτρεπτόν ἐπιφέρει ἐπιπλέον διατάσσεται ὑπὸ ὄργανου παρέχοντος πλείονας ἐγγυήσεις ἀπὸ τὸ ὄργανον ὅπερ διατάσσει τὴν διοικητικὴν ἀποβολήν.

IV

12.- Ὑπὸ τ' ἀνωτέρω ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι εἰσχύει νῦν τὸ ἀρθρ. 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38.

Μετά τιμῆς

Ὁ Παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεύς

Τατῆ

(Π. Θεράπος)